

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сивухіна Григорія Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 135 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“, частини третьої статті 119 Кодексу законів про працю України

Київ
16 липня 2025 року
№ 60-2(I)/2025

Справа № 3-110/2025(218/25)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гришук Оксани Вікторівни – головуючого,
Петришина Олександра Віталійовича,
Совгирі Ольги Володимирівни – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сивухіна Григорія Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 135 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 31, ст. 545), частини третьої статті 119 Кодексу законів про працю України.

Заслухавши суддю-доповідача Совгирю О.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Сивухін Г.С. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині другій статті 130 Конституції України

(конституційність) частину першу статті 135 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII (далі – Закон), частину третю статті 119 Кодексу законів про працю України (далі – Кодекс).

Відповідно до частини першої статті 135 Закону суддівська винагорода регулюється Законом та не може визначатися іншими нормативно-правовими актами.

Згідно з частиною третьою статті 119 Кодексу «за працівниками, направленими для проходження базової військової служби, призваними на військову службу за призовом осіб офіцерського складу, військову службу за призовом під час мобілізації, на особливий період, військову службу за призовом осіб із числа резервістів в особливий період або прийнятими на військову службу за контрактом, у тому числі шляхом укладення нового контракту на проходження військової служби, під час дії особливого періоду на строк до його закінчення або до дня фактичного звільнення зберігаються місце роботи і посада на підприємстві, в установі, організації, фермерському господарстві, сільськогосподарському виробничому кооперативі незалежно від підпорядкування та форми власності і у фізичних осіб – підприємців, у яких вони працювали на час призову. Таким працівникам здійснюється виплата грошового забезпечення за рахунок коштів Державного бюджету України відповідно до Закону України „Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей“».

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Сивухін Г.С. Указом Президента України від 2 липня 2020 року № 265/2020 призначений на посаду судді Канівського міськрайонного суду Черкаської області. У зв'язку із зарахуванням Сивухіна Г.С. до складу Сил територіальної оборони Збройних Сил України та добровольчих формувань територіальних громад указаний суд наказом від 25 лютого 2022 року увільнив Сивухіна Г.С.

від роботи на період проходження військової служби зі збереженням за ним місця роботи, посади та середнього заробітку.

Законом України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо оптимізації трудових відносин“ від 1 липня 2022 року № 2352–ІХ (набрав чинності 19 липня 2022 року) унесено зміни до частини третьої статті 119 Кодексу, а саме слова „зберігаються місце роботи, посада і середній заробіток“ замінено словами „зберігаються місце роботи і посада“. З огляду на це з 19 липня 2022 року суддівську винагороду Сивухіну Г.С. не виплачували.

Сивухін Г.С. у листопаді 2023 року звернувся до суду з адміністративним позовом, у якому просив визнати протиправною бездіяльність Територіального управління Держаної судової адміністрації України у Черкаській області (далі – Управління), Державної судової адміністрації України щодо невиплати належного йому розміру суддівської винагороди з 1 жовтня 2023 року до 31 жовтня 2023 року, стягнути недоплачену суддівську винагороду за вказаний період.

Черкаський окружний адміністративний суд рішенням від 12 січня 2024 року адміністративний позов Сивухіна Г.С. задовольнив повністю.

Шостий апеляційний адміністративний суд постановою від 14 квітня 2025 року скасував рішення суду першої інстанції та ухвалив нове судове рішення, у якому відмовив Сивухіну Г.С. у задоволенні його адміністративного позову та зазначив, що якщо суддя призначений для проходження військової служби, зокрема за призовом під час мобілізації, на особливий період, трудові відносини між ним і судом регулюються частиною третьою статті 119 Кодексу, оскільки в Законі немає норми, яка б по-іншому регулювала ці відносини.

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду постановою від 2 червня 2025 року відмовив Сивухіну Г.С. у відкритті касаційного провадження.

Сивухін Г.С. стверджує, що внаслідок застосування судами оспорюваних положень Закону та Кодексу зазнало порушення його право на отримання суддівської винагороди „як судді, який проходив службу по мобілізації без

укладення контракту під час війни російської федерації проти України“, гарантоване частиною другою статті 130 Конституції України.

3. Розв’язуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб’єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Основним Законом України прав людини, на думку суб’єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що Сивухін Г.С., стверджуючи про невідповідність частини першої статті 135 Закону, згідно з якою суддівська винагорода регулюється Законом та не може визначатися іншими нормативно-правовими актами, частині другій статті 130 Конституції України, за якою розмір винагороди судді встановлюється законом про судоустрій, не обґрунтував, у чому саме полягає неконституційність оспорюваного положення Закону. Крім того, автор клопотання не навів жодних аргументів щодо невідповідності частини третьої статті 119 Кодексу Основному Закону України.

Аналіз змісту конституційної скарги дає підстави для висновку, що Сивухін Г.С. фактично висловлює незгоду з правозастосуванням оспорюваних положень Закону, Кодексу судами та судовими рішеннями, ухваленими у його справі, що не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності в

розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що правозастосовна діяльність полягає в індивідуалізації правових норм щодо конкретних суб'єктів і конкретних випадків, тобто в установленні фактичних обставин справи і підборі юридичних норм, які відповідають цим обставинам; пошук та аналіз таких норм для їх застосування до конкретного випадку є складовими правозастосування і не належать до повноважень Конституційного Суду України [ухвали Конституційного Суду України від 31 березня 2010 року № 15-у/2010, від 3 липня 2014 року № 73-у/2014, від 24 лютого 2016 року № 14-у/2016, Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України від 20 листопада 2019 року № 70-у(II)/2019].

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності частини першої статті 135 Закону, частини третьої статті 119 Кодексу, чим не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сивухіна Григорія Сергійовича щодо відповідності

Конституції України (конституційності) частини першої статті 135 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII, частини третьої статті 119 Кодексу законів про працю України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**